

OM DEMOKRATINS MÅNGFALD OCH SJÄLVKLARA ALLIANSER.

Det sägs ofta att vi människor behöver en ”plattform” för att kunna göra något bra. Då menas att vi det fordras en hållbar grund för personliga antaganden, etiska överväganden; en säker kunskap. Samtidigt kan det finnas de som hävdar att det skall finnas en ”struktur”, för att saker och ting skall kunna genomföras.

Det här är ord - abstraktioner - för ett handlande. Hypoteser, som ställs upp, för att mer eller mindre kunna genomföras. Hållbara förhållanden kan vinnas, för att ge ett lyckat resultat.

Ja, ord är ofta bra. Men de kan också skymma, täcka över och förhindra ett realistiskt handlande. Själva den abstrakta och intellektuella övningen kan mer bli ett egenintresse än ett målmedvetet, strikt handlingsalternativ.

Politiken är ett sådant fält av växande ansträngningar. Det är ofta önsknings- och drömmar, som lever i en politikerns inre; sällan förverkligade mål och metoder, därför att en viss väljarskara förkastar eller förhindrar.

Man skulle kunna säga, med ett generaliserande påstående, att demokratis spelregler sätter käpparna i hjulen för ett egenmäktigt förfarande.

Men visst kan det vara så att vissa plattformar inte är förankrade i den s.k. verkligheten. De vilar inte på fast grund dvs. på hälleberget, utan är byggda på den lösa sand, som är bibliskt känd; där världens hårda och burdusa vindar blåser med förfärande intensitet. Ingen vill bygga där. Husen rasar!

Ingen politiker vill heller inte upptäcka att drömmar är enbart drömmar. Ibland kallas detta för visioner, målsättningar och manifest. I själva verket är själva drömmarna en inneboende drivkraft för en sorts passionerad förälskelse. Det kan vara i sig själv eller i samhället.

Vissa bindningar uppstår, politiker av skilda infallsvinklar söker en gemensam struktur och försöker förankra en uppsättning idéer där på den fasta klippan, som kommer att stå emot stormens hårda ord och vindars sällsamt oregerliga närvaro.

Ibland överges förnuftet till förmån för känslan. Och när tanken lämnar plats för känslans närvaro uppstår kärlek, empati och överraskande samband.

Ty sådan är kärleken. Den söker inte sitt! Den är ”tålmodig och god, den finner inte glädje i orätten, men gläds med sanningen...”

Tänk om det kunde vara så! En sanning, en politik, ett samhälle, en människa.

Men så är det inte. Alltsedan renässansens dagar har helhetsbilden styckats sönder och sammanhangen spridits ut som rö för vinden. Vi lever mer och mer i pluralismens, mångfaldens och den multipla världens olika skepnader.

Kanske får vi med ordspråkets kända mönster erkänna att ”kärleken är blind, men vänskapen är klarsynt”, enheten är borta och mångfalden nära.

Den klarsynta vänskapen tar över och leder oss in i en tid av olika plattformar, strukturer, kärlekar och sanningar. Relativitetens och trolöshetens postmoderna tid lever i det politiska och ideologiska systemet. Vi består nu av ett otal allianser, som försöker skapa något nytt, varje sig vi är värdekonservativa, oppositionsliberala eller skadeskjutna socialister. Den som säger sig vara kommunist har mer skjutet sig i foten än satt plåster för sitt ideologiska synfält.

Den gamla vänstervinden är lika död, som Mikael Wiehes längtan efter en generös aktieutdelning. Hur vi än vrider oss har plattformen och strukturen förändrats.

Det eventuella DNA, som beständigt uppehåller livets innersta, måste åter upptäckas, vänskapen återinföras och verkligheten bindas samman av fruktbara allianser.

Hans-Evert Renérius